

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/3/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3811010426
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3811010426.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci proti obžalovanému E. R. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b/ Tr. zák. a iné na verejnom zasadnutí 17. februára 2016 prejednal odvolania obžalovaného E. R. a prokurátora Okresnej prokuratúry v Prievidzi v neprospech obžalovaného podané proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 3. júla 2013, sp. zn. 3T/140/2011 a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods.1 písm. b/, d/ Tr. por. sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku, ktorým bol obžalovaný E. R. podľa § 285 písm. b/ Tr.por. oslobodený spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b/ Tr. zák. a vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v zrušenej časti vracia okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

II. Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného E. R. zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 3. júla 2013, sp. zn. 3T/140/2011, bol obžalovaný E. R. uznaný za vinného z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

v presne nezistený deň koncom mesiaca január až začiatkom mesiaca február 2011, potom, čo okolo 10. januára 2011 prevzal veci na uskladnenie a tieto uložil do bližšie nezisteného domu v obci N. H., okres D., na pokyn vlastníka veci O. H. tieto veci a to 4 ks pneumatík s hliníkovými diskami o rozmeroch 215x55mm s priemerom 16 palcov na VW Passat, sadu 4 pneumatík s plechovými diskami o rozmere 195x75mm s priemerom 15 palcov na Fiat Ducato, miešadlo na zmiešanie farby zn. PROTOL, murársku lyžicu, murársky hoblík a murársky meter spolu v hodnote 720 Eur vzal, odniesol ich na bližšie nezistené miesto, nevrátil ich na opakované výzvy vlastníkovi a naložil s nimi bližšie nezisteným spôsobom, čím spôsobil O. H. prisvojením veci škodu vo výške 720 Eur.

Za tento trestný čin bol okresným súdom odsúdený podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m/ Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 22 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť škodu vo výške 720 Eur poškodenému O. H., nar. XX.X.XXXX, bytom N. H., M. R. H. XXX/XXX.

Súčasne tým istým rozsudkom bol obžalovaný E. R. podľa § 285 písm. b/ Tr.por. oslobodený spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b/ Tr. zák., ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu detí E. R., nar. X.XX.XXXX a E. R., nar. XX.X.XXXX a v rámci posudzovania predbežnej otázky v zmysle § 7 ods. 1 Trestného poriadku vyšetrovateľ určil, že je povinný platiť D. R. na výživu E. R. počnúc dňom 23.1.2007 výživné 40 Eur mesačne a E. R. od marca 2007 20 Eur mesačne, a to do konca mesiaca, plneniu tejto povinnosti sa v N. H. vyhýbal od 23.1.2007 na E. R., od 28.2.2007 na E. R. do 14.6.2011 tým, že zamestnávateľ s ním rozviazal pracovný pomer na jeho žiadosť, následne bol a je nezamestnaný, pričom nebol a nie je evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, pracuje len občas, a to brigádnicke, pričom D. R. zaplatil od 9.3.2009 do 26.11.2010 na výživnom 2.200,-Kč (82,42 Eur) a 430 Eur a E. R. dňa 9.2.2011 - 1.500,-Kč (61,95 Eur) a na výživnom zostal dlhovať D. R. 2.367,58 Eur a E. R. od 3.12.2010 do 14.6.2011 - 178,05 Eur.

Citovaný rozsudok ihneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote, napadli odvolaniami obžalovaný E. R. pre nesprávnosť výrokov o vine, o treste a o náhrade škody a prokurátor v neprospech obžalovaného pre nesprávnosť výrokov o oslobodení obžalovaného spod obžaloby za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b/ Tr. zák. a o treste.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania namietal správnosť napadnutého rozsudku vo výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b/ Tr. zák. a vo výroku o treste. Podľa názoru prokurátora sa obžalovaný úmyselne vyhýbal plneniu vyživovacej povinnosti voči E. R. od marca 2007 do októbra 2010 a voči E. R. ml. od 23.1.2007 do 3.12.2010, pričom D. R. zaplatil 2.200 Kč (82,42 Eur) a 430 Eur a na výživnom jej zostal dlhovať 2.247,58 Eur. Vzhľadom na to, že podľa prokurátora nedošlo k zapretiu otcovstva a obžalovaný je zapísaný v rodnom liste ako otec E. R., bol obžalovaný povinný plniť vyživovaciu povinnosť na E. R. matke dieťaťa najmenej do októbra 2010, odkedy sa dieťa nachádza u manželov O.. Poukazoval ďalej na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu v Chomutove zo dňa 8.4.2010, sp. zn. 30C 123/2007, v ktorom je okrem iného uvedené, že najmenej dva mesiace rozhodnej doby pre počatie dieťaťa manželia spoločne žili a preto nie je vylúčené, že medzi nimi nedošlo k intímnym stykom. Vzhľadom na uvedené okolnosti a dobu neplnenia vyživovacej povinnosti voči E. R. od 28.2.2007 do októbra 2010 nie je podľa názoru prokurátora možné konštatovať, že závažnosť činu je nepatrná. Vo vzťahu k E. R. ml. uviedol, že aj keby obžalovaný splnil vyživovaciu povinnosť voči nemu v plnom rozsahu, neprichádzalo by podľa prokurátora do úvahy oslobodenie spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por.. Navyše podľa názoru prokurátora obžalovaný nespĺnil vyživovaciu povinnosť na E. R. ml. za obdobie od 23.1.2007 do nadobudnutia jeho plnoletosti, t. j. do 3.12.2010 a v tomto období mal platiť výživné matke syna D. R., s čím sa súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nevysporiadal. Poukazoval ďalej na to, že poškodený E. R. ml. na hlavnom pojednávaní dňa 12.4.2012 síce vypovedal, že on má uhradené výživné, avšak podľa názoru prokurátora sa mohol vyjadriť len k výživnému od 3.12.2010, t. j. od nadobudnutia plnoletosti. Podľa prokurátora súd prvého stupňa vôbec nebral do úvahy, že obžalovaný dlhuje výživné na E. R. ml. od 23.1.2007 do 3.12.2010 a to D. R. vo výške 2.247,58 Eur (celkový dlh na E. do nadobudnutia plnoletosti a na E. do októbra 2010 s prihliadnutím na zaplatené výživné) a s týmto dlhom, ktorý voči D. R. neuhradil, sa žiadnym spôsobom nevysporiadal. Na podklade uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu modifikoval odvolací návrh prokurátora okresnej prokuratúry a navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby a vo výroku o treste a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Súčasne navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný E. R. podané odvolanie bližšie písomne neodôvodnil a ani sa nezúčastnil na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, hoci upovedomenie o verejnom zasadnutí mu bolo riadne a včas doručené 30.9.2013 a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti, pričom svoju neúčast ani neospravedlnil.

Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 22. októbra 2013, sp. zn. 3To/82/2013, podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného E. R. a prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Na podklade dovolania Generálneho prokurátora Slovenskej republiky v neprospech obžalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 6. októbra 2015, sp. zn. 2Tdo 51/2015 podľa § 386 ods. 1, ods. 2 a § 388 ods. 1 Tr. por. rozhodol, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22. októbra 2013, sp. zn. 3 To 82/2013, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. porušený zákon v ustanoveniach § 319 Tr. por. a v § 10 ods. 2 Tr. zák. v prospech obžalovaného E. R., zrušil uvedené uznesenie, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a Krajskému súdu v Trenčíne prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trenčíne na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu dňa 17.2.2016 navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby a vo výroku o treste a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Súčasne navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu dňa 17.2.2016 navrhol, aby odvolací súd na podklade odvolaní obžalovaného i prokurátora zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a aby vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného a prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 5. januára 2016, vykonal dňa 17. februára 2016 verejné zasadnutie v zmysle § 293 ods. 5 Tr. por. v neprítomnosti obžalovaného a za účasti jeho obhajcu (obžalovanému E. R. bolo predvolanie na verejné zasadnutie riadne a včas doručené, bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti, avšak na verejné zasadnutie sa nedostavil a ani svoju neúčasť do dňa konania verejného zasadnutia hodnoverným spôsobom neospravedlnil).

Na verejnom zasadnutí postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých obžalovaným i prokurátorom napadnutých výrokov o vine, vrátane oslobodzujúceho výroku, o treste a o náhrade škody rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na dôvody a rozsah zrušenia predchádzajúceho uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22. októbra 2013, sp. zn. 3To 82/2013 a na viazanosť právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd. Uvedeným postupom zistil, že dôvodné je len odvolanie prokurátora podané v neprospech obžalovaného a naproti tomu odvolanie obžalovaného E. R. nie je dôvodné.

Napadnutý rozsudok je totiž chybný len vo výroku, ktorým bol obžalovaný E. R. podľa § 285 písm. b/ Tr.por. oslobodený spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b/ Tr. zák., pretože okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, jeho skutkové zistenia sú nejasné a neúplné, uvedeným výrokom boli porušené ustanovenia Trestného zákona spočívajúce v ich nesprávnom výklade a aplikácii a v dôsledku toho je chybný aj vo výroku o treste.

Pokiaľ ide o procesný postup konania, či už v prípravnom, tak aj v konaní pred súdom prvého stupňa, v tomto smere v odvolaní neboli vytykané žiadne chyby, pričom odvolací súd v procesnom postupe sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd vo vzťahu k výrokom o vine obžalovaného a o náhrade škody zistil, že okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivito i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Svoje skutkové zistenia podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného E. R.. So zreteľom na to, že dôkazy, na ktoré podrobne poukázal okresný súd, na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o ich hodnovernosti a správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa. Odvolací súd dospel k rovnakým skutkovým zisteniam a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia. Dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa vytvárajú totiž aj

podľa zistenia odvolacieho súdu ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybné usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, ktorým veci poškodeného O. H., ktoré okolo 10. januára 2011 prevzal na uskladnenie, odniesol na bližšie nezistené miesto, nevrátil ich na opakované výzvy vlastníčkovi a naložil s nimi bližšie nezisteným spôsobom, čím spôsobil O. H. prisvojením si veci škodu vo výške 720 Eur.

Okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného E. R. ako prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., pričom svoje závery v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku.

Rovnako vecne správny, v súlade s vykonanými dôkazmi a s ustanovením § 287 ods. 1 Tr. por. je tiež výrok o náhrade škody vo výške 720 Eur.

Krajský súd vzhľadom na už uvedené nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo výrokoch o vine a o náhrade škody v prospech obžalovaného tak, ako sa domáhal svojim odvolaním, preto podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného E. R. ako nedôvodné zamietol (výrok pod bodom II. tohto uznesenia).

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd však vo vzťahu k oslobodzujúcemu výroku napadnutého rozsudku zistil, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, vykonané dôkazy správne nevyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por., v dôsledku toho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam i právnym záverom a v nadväznosti na to je potom chybný aj výrok o treste napadnutého rozsudku.

Z už citovaného rozsudku dovolacieho najvyššieho súdu vyplýva, že naplnenie zákonných znakov prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. (pri použití základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty), vrátane vyššej než nepatrnej závažnosti v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., nemôže byť negované záverom trestného súdu na základe vlastného dokazovania, že obvinený, ktorý je právne, teda v zmysle §§ 82 -96 Zákona o rodine rodičom dieťaťa ako vyživovanej osoby, a ktorý je z tohto dôvodu povinný plniť vyživovaciu povinnosť (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine), v skutočnosti rodičom dieťaťa nie je. Relevantnou zmenou môže byť len zapretie otcovstva (určenie materstva) súdnou cestou, ku ktorému však v trestnom konaní nemôže dôjsť. Otázka rodičovstva je otázkou osobného stavu, vylúčenou z posudzovania predbežných otázok orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom v zmysle § 7 ods. 2 Tr. por., pričom právne účinky rodičovstva sú z hľadiska závažnosti prečinu podľa § 207 Tr. zák. rovnaké, bez ohľadu na okolnosť, aký je právny dôvod určenia rodičovského vzťahu. Iný záver by činil právnou úpravu rodičovstva a na ňu sa viažucu úpravu vyživovacej povinnosti bezúčelnou, čo sa sekundárne týka i tomu zodpovedajúcej trestnoprávnej zodpovednosti.

Pokiaľ teda oslobodenie spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. vo vzťahu ku maloletej E. R. odôvodnil okresný súd s poukazom na to, že závažnosť konania, ktoré by inak bolo považované za prečin (napríňa znaky skutkovej podstaty prečinu), je v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. nepatrná, toto hodnotenie nie je správne a ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák. bolo použité nesprávne.

V súvislosti s vyživovacou povinnosťou k maloletej E. R. je dôležité zdôrazniť nasledovné skutkové a právne skutočnosti, na ktoré dôvodne poukazoval prokurátor v podanom odvolaní a s ktorými sa okresný súd dostatočne a vecne správne nevysporiadal:

Zákonná povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného v tomto prípade vyplýva E. R. z ustanovení Zákona o rodine obsiahnutých v § 62 až § 65. Obžalovaný E. R. je zapísaný v rodnom liste dieťaťa ako otec (č.1. 9). Svoje otcovstvo nezaprel žiadnym právne relevantným spôsobom. Obžalovaný E. R. tak mal zákonnú povinnosť vyživovať a zaopatrovávať maloletú E. R. podľa Zákona o rodine. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bol obžalovaný povinný plniť vyživovaciu povinnosť na maloletú E. R. do rúk matky, a to do októbra 2010, od kedy sa maloletá E. R. už nachádzala u manželov O., rodičov matky dieťaťa.

Poukázať je potrebné tiež na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu v Chomutove zo dňa 8.4.2010, sp. zn. 30C 123/2007, z ktorého je zrejmé, že najmenej dva mesiace rozhodnej doby pre počatie dieťaťa manželia žili v spoločnej domácnosti a preto nie je vylúčené, že medzi nimi došlo k intímnym stykom. Vzhľadom k tomu je potrebné konštatovať, že otcovstvo obžalovaného E. R. k maloletej E. R. nie je ani fakticky vylúčené. /č.1. 142-143/. Okresný súd v zmysle § 7 ods. 2 Tr. por. nemohol urobiť záver o tom, že obžalovaný E. R. nie je biologickým otcom maloletej E. R., pretože na to nebol oprávnený, teda ani s ohľadom na vyhlásenie obžalovaného, že nie je otcom dieťaťa, hoci bolo toto tvrdenie podporené aj konštatovaním matky dieťaťa.

Ku skutku týkajúcemu sa E. R. ml. sú rozhodujúce nasledovné skutočnosti, na ktoré rovnako dôvodne poukazoval prokurátor v podanom odvolaní a s ktorými sa okresný súd dostatočne a vecne správne nevysporiadal:

V zmysle § 86 písmeno a/ Tr. zák. trestnosť trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 zaniká, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu.

Vo vzťahu k E. R. ml. je podstatné to, že obžalovaný E. R. nespĺnil vyživovaciu povinnosť na E. R. ml. za obdobie od 23.01.2007 do nadobudnutia jeho plnoletosti, do 03.12.2010. V tomto období mal obžalovaný platiť výživné matke svojho syna - D. R.. Obžalovaný E. R. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.04.2010 uviedol, že výživné voči synovi E. R. ml. má uhradené, avšak tiež uviedol, že voči D. R. nemá výživné uhradené. E. R. ml. vypovedal na hlavnom pojednávaní dňa 12.04.2012, že on má uhradené výživné. E. R. ml. sa však mohol vyjadriť a vyjadril sa len k výživnému od nadobudnutia plnoletosti, teda za obdobie od 03.12.2010. Okresný súd teda vôbec nezohľadnil skutočnosť, že obžalovaný nezaplatil výživné na E. R. ml. v období od 23.01.2007 do 03.12.2010 k rukám matky dieťaťa D. R., hoci dlh preukázateľne existuje. Obžalovaný E. R. dlhuje D. R. na výživnom celkovo 2.247,58 € (na E. R. ml. od 23.01.2007 do 03.12.2010 a na E. R. od marca 2007 od októbra 2010 vrátane) a to s prihliadnutím už na zaplatené výživné. S týmto dlhom sa však okresný súd žiadnym spôsobom nevysporiadal, hoci z listinného dôkazu na čl. 230 spisu (oznámenie D. R.) vyplýva, že obžalovaný E. R. dlh matke detí D. R. neuhradil a pritom s týmto dôkazom okresný súd oboznámil všetky strany v konaní a skutočnosti uvedené v ňom potvrdil aj obžalovaný E. R. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.04.2012.

Prokurátor dôvodne poukazoval aj na to, že vykonanými dôkazmi bolo preukázané nielen to, že obžalovaný E. R. nikde riadne nepracuje, nie je evidovaný ako nezamestnaný a tiež, že zo zamestnania, kde pracoval, z vlastnej iniciatívy odišiel, ale, vzhľadom na uvedené skutočnosti, aj záver, že okresným súdom vykonané dôkazy preukazujú, že konanie, ktorého sa dopustil obžalovaný E. R., je prečinom zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b/ Tr. zák..

Z uvedených dôvodov vyplýva, že pre zistené chyby nebol skutkový stav veci náležite zistený, sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení a doplnenie dokazovania zrejme môže viesť aj k iným skutkovým a právnym záverom, preto odvolací súd na podklade dôvodne podaného odvolania prokurátora zrušil podľa § 321 ods.1 písm. b/, d/ Tr. por. napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým bol obžalovaný E. R. podľa § 285 písm. b/ Tr.por. oslobodený spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b/ Tr. zák. a vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v zrušenej časti vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal, odstránil vytýkané nedostatky, vykonal všetky potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú pochybnosti a po ich vyhodnotení rozhodol vo veci v súlade so stavom veci a zákonom.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.